

Nové boje o zítřek. Dnes už nebojujeme o lepší zítřky, dnes jde o bránění podstaty sebe sama

- CZ24 News | 14. dubna 2021

ČESKO: Jaro pro každého člověka symbolizuje příchod nové naděje. V duchu křesťanských tradic se jedná o zmrtnýchvstání Ježíše Krista a vykoupení lidstva z dědičného hříchu. Jarní zvěstování tak možná vnese trochu naděje i do našich životů.

V současném systému se nám však vládnoucí elity snaží ukrást i tu naději. Kradou nám identitu a chtějí nám brát duši i naši vlastní podstatu.

Žijeme tak paradoxně v zemi, která nám chce zítra ukrást i náš včerejšek.

Potřebujeme nové národní obrození!

Revizionistické tendence v otázce Dekretů prezidenta republiky (zjednodušeně tzv. Benešových dekretů) postupují útočně vpřed a za pomoci „páté kolony“ už si připravují půdu pro přepsání naší národní minulosti.

Dekrety prezidenta republiky znamenají potvrzení a legitimitu výsledků druhé světové války. Jejich zpochybnění by vedlo až ke zpochybnění Jaltské i Postupimské konference. Z čeho vycházejí odpůrci těchto Dekretů? A co tím sledují?

Německá pangermanistická koncepce integrace Evropy zřejmě bude usilovat o reinterpretaci dějin v tom smyslu, že „autonomní protektorát“ byl podle jejich paradigmatu „prvním krokem integračního procesu“. Předobraz „nové Evropy“. Bez Slovanů, pochopitelně... Pátá kolona plní své zadání „s prušáckou precizností“.

Na základě konceptuální analýzy současného politického marasmu si proto dovolím „vypálit“ pár odvetných formulací. Dnes se musí věci nazývat pravými jmény, protože politická korektnost už nemá za cíl nic jiného než naše (sebe)zničení.

Úvodem vypálím první pecku a nebudu si brát servítky: Naše drahé elity (a „drahé“ skutečně jste)! – přestaňte nám záměrně „kurvit“ naše děti a vnoučata!!!

Lidé už mají dost tradiční polistopadové politiky. Všechna její pozlátka se změnila už jen v laciné cetky. Pravdoláska se proměnila v kýč a zástěrku loupeže tisíciletí. Teprve až dnes jsme pochopili, jak jsme měli žít včera. Není ostudou si to přiznat. Ostudné je naopak nekriticky chválit císařovy nové šaty, když je císař úplně nahý.

Vy, kteří máte pracovat pro tento národ!!!

Přestaňte nám hanobit naši historii! My nechceme, aby bylo pohrdáno naší minulostí! Proč útočíte na světlé body našich dějin?! Komu a čemu tím sloužíte?!!

Přestaňte nám vnucovat pocit národní malosti. Nevytvářejme si umělé a záměrné komplexy! Nejsme nic míň než naši sousedé...

Chceme si své „kamarády“ určovat sami. Přestaňte nám říkat, kdo má být náš přítel, a kdo nikoli! Získali jsme vlastní historické zkušenosti... Kašleme na rady a diktáty ze zcela jiných končin. Nikdy jsme nikoho nekolonizovali a odmítáme hrát roli otloukánka imperiálních mocností.

Přestaňte útočit na naše rodiny a rozeštvávat mezigenerační soužití českého národa! Přestaňte nám „debilizovat“ děti ve školách! Rodina a škola mají koexistovat na principu kooperace a komplementarity, nikoli na válečném a permanentně konfliktním vztahu.

Moc je dnes fašizována až do té míry, že dochází k otevřenému útoku na samotný základ státu – na rodinu jako celek. Sjednoťme se proto v občanském odporu – občanskoprávním, celonárodním, celospolečenským.

Neuznávejme nehumánní předpisy. Nepřijímejme je dobrovolně. Ani z donucení. Přečtěme si znovu Sofoklova Antigonu. Dnešní Antigona není Markéta Samsová z Kafkovy Proměny. Antigona se už nedočkala omilostnění. A přece morálně zvítězila! My musíme žít! Každá doba vytváří své hrdiny i antihrdiny. Musíme dnes bojovat i za ty, kteří své hrdinství ještě neprobudili.

A co ti, kteří jej sami vzdali? Největším současným nepřitelem je náš vlastní strach.

Bojíme se smrti, a proto přestáváme usilovat o život. Přestáváme žít v míru se svým vlastním životem. Kult mládí, povrchní krásy a úspěchu v nás vytváří pocit strachu. Bojujeme tak vlastně nejvíc sami se sebou a proti sobě... Ocitli jsme se v systému, který nás staví proti sobě navzájem. Prožíváme a zažíváme konflikty interpersonální, navíc umocněné konflikty intrapersonálními. Válka kolem nás projektuje válku v nás a naopak.

Hodnota slušnosti byla nahrazena hodnotou úspěšnosti.

Neopravujeme staré – boříme, demolujeme, vyhazujeme a pořizujeme nové.

Společenské kolektivní ideály jsme vyměnili za osobní kariérní plány.

Zvykli jsme si žít v „náhražkovém světě“ a uctívat „náhražkového Boha“.

Připomínáme společnost, která požívá sebe samu. Proto se bojíme zítřka. Vnitřně cítíme, že duchovně chudneme. Materiální pseudo-dostatek překrývá duchovní vyprázdňenost světa jen jako průhledná lesklá fólie, za kterou ale nic nenajdeme. Systém nás vrací do tzv. předmorálního stavu, v němž se lidský život stává krutým a (z hlediska opravdovosti prožitků) jen velmi krátkým a velmi netrpělivým. Ve světě otrockých hypoték dnes žijeme jen jakoby „nanečisto“.

Místo toho, abychom důstojně žili a bohatě prožívali, tak pracujeme nedůstojně, válčíme o věci, žijeme rádoby bohatě navenek, ale uvnitř citově strádáme. Tak vypadá dnešní „obraz morální bídy“ v pozlátkové z fetišizované společnosti.

Rodiče, prarodiče, mladí lidé, děti – ti všichni dnes musí bojovat o 3 entity – o fyzickou materiální existenci, o naději do budoucna a v neposlední řadě o svou vlastní duši a ontologickou podstatu svého duchovního bytí.

Každý člověk v sobě nosí tři rozměry svého života – rozměr biologický, rozměr psychosociální a rozměr duchovní. Není přitom až tak podstatné, v koho či v co přesně člověk věří...

Ale v každém z nás hoří oheň, plane jiskra. Nenechme si tuto jiskru duchovního bytí ukrást!!! Jinak naše životní hvězda vyhasne...

Nenechme si ukrást vlastní podstatu! Toto je největší boj o zítřek, který probíhá právě teď...

Bez životadárné a očistné naděje se nedá žít. A jarní vody se nesmějí proměnit v potoky krve!

Můj Bůh nesídlí v katedrálách, můj Bůh žije tam, kde vládne mír.

Smrt nepředstavuje vzkříšení, vzkříšením je mi světlo a život. Dokud dýchám, s pokorou doufám.

Máme vlast jednu jedinou a v dědictví nám danou.

Naše pravá vlast je jen jedna.

Nezapomeň nikdy na zemi, z které jsi vzešel. Jinak budeš sám zapomenut.

Autor: Marek Adam

Zdroj: <https://zvedavec.org/>